

nad mano — ne — kar tiho bom. — Toda v takem ne živim več — vseeno —

Preden je Ančka mogla kaj skleniti, je bila pred vrati in jih je odprla.

Janez je sedel na stolčku, klobuk je ležal poveznjen pred njim na tleh.

»Janez, tole so ti dali mama, kam ti postavim?«

Janez je naglo vzdignil glavo in se ozrl, kakor bi ga kdo poklical iz spanja.

»O,« se je ves vesel začudil. Ali naglo je izpremenil glas, kakor bi se bil domislil, da ne sme biti prijazen, in je nadaljeval resno, skoro malomarno: »Deni kamorkoli, morda semkaj na pomivnik.«

Ančka je postavila, kakor ji je velel. Janez se je premažoval, ali kljubtemu jo je pogledal odspodaj pod ruto in je videl njene objokane oči.

»Zakaj jokaš, Ančka?« Sam ni vedel, kdaj jo je prijel za roko.

»Zakaj si tako hud name?«

Ančka mu je izmaknila roko in poiskala robec, ker jo je silil jok.

»Saj nisem hud, samo žalosten sem, tako žalosten, ne več, kako.«

»Kaj se ti je zgodilo?«

»Nič, ampak kar mislim, naravnost ti povem, tako mislim, da imaš ti koga drugega — — —«

»Janez!« je kriknila Ančka odločno in bolestno. Janez je vstal s stolca. Zrla sta drug drugemu v oči in molčala.

»Ančka,« je izpregovoril Janez, in glas se mu je tresel. Ančka je vzdihnila.

Tedaj Janez ni vedel, kdaj je prevrnil stolček in pohodil klobuk, ko je obstal sam sredi hleva in je imel roke razkriljene, kakor bi še pritiskal Ančko na razburjeno srce.

Ančka je pa hitela s pomivanjem in nič več ji ni visela ruta na oči. Izpod nje so pogledali veseli kodri in se vsuli na čelo. (Dalje.)

V VELIKOMESTNEM JUTRU.

Zložil Josip Lovrenčič.

V praznoto zehajočih ulic mrle so luči,
po trotoarju votlo pesem pel je moj korak,
v jutranjo stran strmele so oči:
tam daleč — v vijoličastem mraku nad goró
visél je črn oblak.

In
ni še vzbrstél misli pelin:

Dva snopa žarkov sta oblak prodrla,
razrastla plameneča čez nebó,
in njima je sledilo čelo,
ki božje je bližine vse žarelo:
povrnilo se je raz Sinaj solnce - Mozes
in razočarano je vrglo
iz rok
čez morje hiš ponosnih luči dekalog...

Srce mi je vzdrhtelo: Bog, moj Bog! —

OBUPNA MISEL.

Zložil Josip Lovrenčič.

Iz teme se izcimila je črna roža.
Oči, bi ve ime ji dale?
Odgovor svoj v nerazodete skrivajo kristale,
ki sežejo kakor ostrina noža.

In ti, srce?
Se krči — ali v prsih ga ne nosim,
se krči — ali miloščine prosim,
se krči — ali sem popotnik, ki poti ne ve?

Ne ve!

In glej, že bliža se in me obkroža
s prečnimi cvetovi, že sem v njej in ona v meni,
pogum moj drzni ž njo se ženi,
ko v smrt ga s svojim vonjem boža.

O črna, črna roža! —

KOT ŠKOLJKA.

Zložil Bogumil Gorenjko.

Kot školjka ob morju je morje srce —
Pa prišli prek morja so zviti ljudje,
ukrali iz školjke so biser zaklad,
pustili pa v njej so samo še solze!